

Z E S P Ó Ł
I N F O R M A C J I
P O L I T Y C Z N E J
K W P Z P R
W B I A Ł E J
P O D L A S K I E J

FAKTY

SERWIS INFORMACYJNY

Nr 49

Do użytku wewnętrznego

PLENARNE POSIEDZENIE KW PZPR

W dniu 29 października br. odbyło się plenarne posiedzenie KW PZPR w Białej Podlaskiej poświęcone ocenie realizacji uchwał XIII Plenum KC PZPR na terenie województwa białkopodlaskiego.

W obradach, którym przewodniczył I sekretarz KW PZPR tow. Czesław Staszczak, wzięli również udział: z-ca kierownika Wydziału Ideologicznego KC PZPR tow. Janusz Janicki, członkowie komisji problemowych KW PZPR, sekretarze propagandy instancji partyjnych stopnia podstawowego i POP z instytucji frontu ideologicznego. Wprowadzający do dyskusji referat Egzekutywy KW PZPR wygłosił sekretarz KW tow. Erazm Wasilewski/ tekst referatu z niewielkimi skrótami zamieszczamy w dzisiejszym wydaniu "Faktów"/.

W dyskusji głos zabrali tow. tow.: Jarosław Bogucki - I sekretarz KM PZPR w Białej Podlaskiej, Feliks Robak - dyrektor ZSR w Jabłoni, Zofia Skrzymowska - nauczycielka Szkoły Podstawowej Nr 2 w Radzynie Podlaskim, Andrzej Smarzewski - sekretarz KZ PZPR w DRP Małaszewicze, Krzysztof Osiadacz - sekretarz KZ PZPR WUSW w Białej Podlaskiej, Wojciech Grębski - wicekurator Oświaty i Wychowania w Białej Podlaskiej, Stanisław Kozakiewicz - przewodniczący WKR PZPR, Tadeusz Ukanowicz - wiceprzewodniczący ZW ZSMP, Janusz Janicki - z-ca kierownika Wydziału Ideologicznego KC PZPR. Plenum KW PZPR przyjęło Stanowisko w sprawie realizacji Uchwały XIII Plenum KC PZPR w województwie białkopodlaskim - pełny tekst zamieszczamy w obecnym wydaniu "Faktów".

W następnym punkcie obrad Plenum KW rozpatrzyło i zaakceptowało harmonogram realizacji wniosków zgłoszonych na plenarnym posiedzeniu KW w dniu 28 września br. omawiającym, jak wiadomo, problemy młodzieży.



W referacie Egzekutywy KW PZPR wprowadzającym do dyskusji, który wygłosił sekretarz KW PZPR tow. Erazm Wasilewski stwierdza się m.in. :

Realizacja zadań ideologicznych przebiega w złożonych warunkach. Wiele różnych czynników natury ekonomicznej, ideologicznej i psychologicznej sprzyja naszej działalności, ale są i takie, tej samej natury, które ją utrudniają. Nie możemy ^{nu}uwzględniać ich w praktycznej działalności, przy doboru najbardziej efektywnych form i metod działania. Obserwacja postaw i nastrojów, aktywności i jej niedostatków, a przede wszystkim faktów politycznych i społeczno-gospodarczych dowodzi, że partia w naszym województwie zbiera siły i krzepnie. W organizacjach partyjnych uczyniony został krok w kierunku zwiększenia zaufania do własnych sił, możliwości oraz gotowości do wyjaśniania i obrony linii politycznej partii.

Wyrazem codziennych działań w obrębie pracy ideowo-politycznej stają się różne formy szkolenia politycznego, prowadzonego zarówno z aktywnym partyjnym, członkami i kandydatami partii, jak też z młodzieżą i bezpartyjnymi. Główna uwaga w pracy szkoleniowej była skierowana na kształcenie ideologiczno-polityczne w POP. Mimo wyraźnego pos-

tępu w doskonaleniu pracy szkoleniowej, daleko jest jeszcze do stanu, który można by uznać za zadawalający. Jak potwierdzają badania wiele organizacji partyjnych nie wykazało większego zainteresowania problematyką szkoleniową, o czym świadczy fakt, iż na 908 istniejących POP aż 146 organizacji czyli 16% skupiających 2849 członków nie odbyło zebrań ideologicznych. Wśród organizacji które w bieżącym roku szkoleniowym nie prowadziły zebrań ideologicznych zdecydowaną większość stanowią małe, słabo pracujące POP na wsi. Mankamentem pracy szkoleniowej jest ciągle jeszcze niska efektywność zebrań ideologicznych, realizowanych przeważnie metodą wykładu uzupełnionego elementami dyskusji. Nie angażują one wystarczająco uwagi uczestników i w niewielkim stopniu oddziałują na ich świadomość oraz dopingują do poszerzenia wiedzy politycznej i ideowej. Negatywnie należy ocenić niewielkie zainteresowanie wielu organizacji partyjnych oraz niektórych instancji pierwszego

stopnia, uczestnictwem na zajęciach szkoleniowych. Warunkiem zapewnienia wyższego poziomu zebrań ideologicznych jest systematyczna praca z wykładowcami szkolenia partyjnego. Z grupą aktywu złożonego z 800 aktywis-

tów szkoleniowców skupioną w instancjach i ROPP prowadzone są systematyczne spotkania i szkolenia przez seminarzystów, lektorów KW PZPR i KC PZPR. Pozytywnie należy też ocenić wzrost udziału ROPP w przygotowaniu wykładowców. W dalszym ciągu w pracy szkoleniowej nie jest wykorzystywana w stopniu zadawalającym znaczna grupa aktywu kończącego rokrocznie WUML. Tylko ok. 40% jego absolwentów pełni rolę wykładowcy bądź organizatora szkolenia partyjnego. Ponadto istnieje potrzeba zwrócenia większej uwagi na lepsze upowszechnianie materiałów pomocniczych do szkolenia partyjnego. Dotychczas w bardzo małym stopniu są one czytane przez członków POP. Najczęściej posługują się nimi wykładowcy oraz aktywni funkcyjni. Coraz skuteczniej prowadzona jest praca z kandydatami PZPR. Wewnątrzpartyjna działalność edukacyjna wzbogacona jest przez seminaria i sesje popularno-naukowe poświęcone dorobkowi 40-letniej historii PRL. Dobrze służą upowszechnianiu wiedzy ideologicznej i politycznej formy kształcenia organizacji społecznych

TPPR, TKKS, TWP, LOK itd.

W ostatnich latach zaobserwować można wzrost aktywności

członków i kandydatów Partii w szeregu sfer jej działalności. Aktywniejszy przebieg mają zebrania partyjne, zebrania szkoleniowe, spotkania i posiedzenia komisji. Dotyczy to w szczególności środowisk dużych zakładów pracy, instytucji i urzędów, spotkań z młodzieżą, środowisk nauczycielskich, a w szczególności w odniesieniu do problematyki lokalnej bezpośrednio nurtującej zainteresowanych. Równie aktywne są środowiska wiejskie, ale prawie wyłącznie w odniesieniu do spraw lokalnych, zaopatrzenia i handlu. W środowiskach dużych zakładów pracy aktywność wyzwala problematyka pracy, płac, sprawiedliwości społecznej. Mniejszym zainteresowaniem zebranych partyjnych cieszą się problematyka międzynarodowa, sprawy polityczne, doktrynalna i światopoglądowa. Te ostatnie w niektórych środowiskach przyjmowane są do wiadomości bez głębszych refleksji. Brak jest również w wielu przypadkach wśród przejawów aktywności zbiorowej, zainteresowania dla czynów społecznych i wielkich inicjatyw, zarówno wśród gremiów partyjnych, jak też ludzi spoza Partii. Dominującymi w tym przypadku są postawy bierne, często konsumpcyjne, szczególnie wśród młodzieży, lub brak wszel-

kiej reakcji.

Swoistego rodzaju problem w zakresie aktywności politycznej sprawiają małe organizacje partyjne. Szczególnie bierne są tego typu organizacje w środowisku wiejskim. Nie przejawiają żadnych znamion aktywności, jak też mają niewielki wpływ na środowiska wiejskie, w których funkcjonują. Aktywizacja tych organizacji potocznie naz. ych "odstającymi" jest przedmiotem stałych zainteresowań instancji wojewódzkiej.

Nadal pewnego rodzaju niedostatkiem w aktywizacji Podstawowych Organizacji Partyjnych jest przydział członkom i kandydatom indywidualnych zadań partyjnych. W województwie istnieje znaczna część organizacji podstawowych, które nie przydzieliły swym członkom indywidualnych zadań partyjnych - mało - nie docenia się tej ważnej sprawy dla umacniania Partii i rozwoju aktywności jej członków. Praktyką zbyt wielu POP jest nierozliczanie z wykonania indywidualnych zadań partyjnych, nawet w tych organizacjach partyjnych, w których te zadania zostały przydzielone. Powoduje to wśród członków bardzo swobodny stosunek do tych zadań, obniża się ich ranga i wartość. Również i w tym, względzie instancja wojewódzka prowadziła konstruktywne działania. Opracowany został wzorcowy zestaw zadań partyjnych dla różnego typu Pod-

stawowych Organizacji Partyjnych. Poważna wina za stan obecny spada na instancje podstawowe, gdzie nie docenia się sprawy indywidualnych zadań partyjnych w pracy POP, nie pracuje się pod tym kątem z sekretarzami POP, wreszcie nie prowadzi się kontroli i okresowego rozliczania sekretarzy POP z realizacji tej dyrektywy partyjnej. Niezwykle pilną sprawą jest powrót do tej zaniedbanej w ostatnim okresie praktyki partyjnej.

Ważną funkcję, aktywizującą członków Partii i umacniającą zwartość ideologiczną, pełnią komisje problemowe instancji. one organami pomocniczymi instancji różnych szczebli mającymi za zadanie analizę różnych aspektów bieżącego życia politycznego, społecznego, gospodarczego i wewnątrzpartyjnego. Właśnie ta funkcja komisji problemowych nie jest w pełni wykorzystywana poprzez część instancji partyjnych. Pracę komisji problemowych traktuje się w sposób sformalizowany, nie wykorzystuje się w pełni wyników ich pracy. Podobnie niezwykle ważną rolę w działaniu na rzecz umacniania zwartości ideologicznej i organizacyjnej partii ma problem realizacji wniosków zgłaszanych w szczególności przez Podstawowe Organizacje Partyjne. W POP istnieje szereg niejasności wokół rozróżnienia wniosku indywi-

dualnego zgłoszonego w wypowiedzi poszczególnego członka organizacji, a wnioskiem ustalonym przez POP drogą głosowania. Stąd wiele nieporozumień i konieczności dalszej pracy partyjnej nad wdrożeniem Uchwały IX Plenum KC PZPR. Nierzetelność panująca wokół tej problematyki powoduje frustrację organizacji partyjnych, budzi zniechęcenie, tłumi aktywność członków partii. Czasami wnioski sformułowane przez organizację partyjną mają wręcz prestiżowy charakter wobec załogi, mieszkańców wsi lub środowiska. Niepełne wykorzystanie wniosków jest również winą instancji. Nie wszystkie bowiem systematyczny sposób dokonują okresowych analiz realizacji wniosków nadsyłanych przez POP, nie zawsze terminowo, zgodnie z konstrukcją nadaje im się urzędowy bieg.

W ostatnich latach wzrosło zagrożenie zewnętrzne naszego Państwa ze strony państw zachodnich, organizujących nową krucjatę antykomunistyczną przeciwko Polsce i całemu obozowi socjalistycznemu. Krucjata ta mająca swój zewnętrzny wyraz w postaci agresji ideologiczno-propagandowej przeciwko socjalizmowi w Polsce, brutalna w swej formie, nakazywała konieczność energicznych przeciwdziałań w obronie ideologii, przeciwstawianiu się wrogim treściom, zapobieganiu

zwątpieniu i położeniu kresu dalszej dewastacji świadomości naszego społeczeństwa. Ogromną rolę miała w tym względzie wspomniana wcześniej działalność odczytowa i lektorska, bieżąca informacja polityczna oraz propaganda wizualna. Obok masowego szkolenia partyjnego istotną rolę w funkcjonowaniu frontu ideologicznego w województwie pełniła działalność odczytowo-informacyjna lektoratu KW PZPR. Obecnie lektorat KW liczy 88 osób pracujących w 4 specjalistycznych sekcjach: ideologicznej, międzynarodowej, ekonomicznej i rolnej. Prelekcje lektorów KW PZPR w większości przypadków były poprzedzone udziałem lektorów w szkoleniach organizowanych przez Komitet Centralny,

Do stałej współpracy z naszym województwem zostało skierowanych siedmiu lektorów KC PZPR. Nie zawsze działalność odczytowo-lektorska ma zadawalający charakter w instancjach podstawowych. Nie we wszystkich pracuje wystarczająca liczba lektorów, potrzebna do zorganizowania prawidłowej pracy politycznej. Z dużymi trudnościami w pozyskiwaniu dobrych lektorów borykają się wiejskie organizacje partyjne. Dla zaspokojenia potrzeb w tym zakresie kieruje się w miarę posiadanych możliwości przygo-

towani; aktywni z terenu gminy i województwa. Pomocniczą formą lektoratu jest szkolenie różnych grup społeczno-zawodowych. Kursami byli objęci członkowie partii działający w związkach zawodowych, członkowie samorządów pracowniczych, dyrektorzy jednostek gospodarczych i inni. Na uwagę zasługuje fakt reaktywowania w naszym województwie szkolenia w ramach szkół społeczno-politycznego kształcenia kobiet i szkolenia sołtysów.

Niezwykle istotną i często stosowaną formą pracy ideologicznej z aktywnym były sesje popularno-naukowe związane tematycznie z 40-leciem Polski Ludowej oraz 35 rocznicą Kongresu Zjednoczeniowego.

Inicjacje partyjne i ROPP są również bezpośrednio organizatorami kursów WUML. Wysoki poziom zajęć w WUML oraz pozytywna ocena ich przydatności w politycznym kształceniu aktywnego partyjnego wynika przede wszystkim z właściwego doboru kadr.

W ostatnim okresie Prezydium Rady Wojewódzkiej PRON podjęło działania na rzecz niesienia pomocy oświatowej. Jest to inicjatywa o znaczeniu historycznym, nastawiona na utworzenie Społecznych Komitetów Narodowego Czynu Pomocy Szkole oraz zapewniające zebranie środków finan-

sowych potrzebnych do realizacji tego celu w postaci Społecznego Funduszu na rzecz Szkoły. Potrzeby w zakresie poprawy bazy materialno-lokalowej szkół i placówek oświatowo-wychowawczych określone są na najbliższe dziesięciolecie. Sprowadzają się one do wybudowania do 1995 roku około 37 przedszkoli, 95 szkół podstawowych i 800 mieszkań dla nauczycieli pracujących w środowisku wiejskim. Jest to najbardziej wyrażona i konkretna inicjatywa na rzecz zintegrowania społeczności lokalnych wokół idei porozumienia narodowego.

Obszarem, na którym w latach 1980-81 wewnętrzne i zewnętrzne siły kontrrewolucyjne dokonały największych spustoszeń, była niewątpliwie świadomość społeczna. Spustoszenia te są tak ogromne, że trzeba czasu i wysiłku, aby je usunąć. Są one najbardziej dostrzegalne w świadomości historycznej, ekonomicznej, prawniczej i światopoglądowej naszego społeczeństwa. Szerzenie przez opozycję starych przekonań o teorii "dwóch wrogów", propagandy antyradzieckiej, kwestionowania rodzimych, polskich źródeł internacjonalizmu oraz tzw. "odkłamywanie historii" było realizacją doraźnych i długofalowych celów politycznych. Podobnie ma się rzecz ze świadomością ekonomiczną, gdzie roz-

na poprawa sytuacji społeczno-politycznej, wzrosła ranga i znaczenie pracy wychowawczej w całokształcie działalności szkoły.

Na działalność ideowo-wychowawczą szkół i placówek oświatowo-wychowawczych istotny wpływ ma kadra dydaktyczno-wychowawcza. Postawa kadry nauczycielskiej jest zróżnicowana. Obok dość licznej grupy nauczycieli zaangażowanej w proces dydaktyczno-wychowawczy i działalność społeczną istnieje niemała jeszcze grupa nauczycieli biernych nie angażujących się w proces socjalistycznej odnowy i kształtowania ideowych, moralnych, światopoglądowych i politycznych postaw oraz przekonań młodzieży. Niski poziom przygotowania pedagogicznego, a szczególnie politycznego u części kadry nauczycielskiej w wielu szkołach osłabia skuteczność oddziaływań ideowo-wychowawczych wśród dzieci i młodzieży. Niepokój budzi fakt, iż niektórzy nauczyciele zwłaszcza zatrudnieni po studiach, odmawiają przyjmowania różnych obowiązków - sprawowania funkcji wychowawcy klasy, opiekuna samorządu uczniowskiego, organizacji młodzieżowej, prowadzenia kół zainteresowań. U części nauczycieli, zwłaszcza młodych, zaznacza się postawa akcentująca potrzebę pełnego

korzystania z przywilejów nauczycielskich z jednoczesnym niechętnym stosunkiem do obowiązków zawodowych. Dla wyegzekwowania tych obowiązków nadzór pedagogiczny winien konsekwentnie wykorzystywać Kartę Nauczyciela i wynikające z niej przepisy.

Zastrzeżenia budzi też stan pracy wychowawczo-opiekuńczej w internatach. W niektórych internatach obserwuje się kompletny zastój w pracy wychowawczej, nie dostrzega się jakichkolwiek elementów samorządności młodzieży, brak udziału wychowanków w organizacji nauki i życia. Internaty te nie wypełniają funkcji wychowawczych, traktowane są jak przechowalnie dzieci i młodzieży.

Odnosić należy pewien postęp w rozwijaniu na terenie szkół działalności organizacji ideowo-wychowawczych. Jest wiele przykładów dobrze układającej się współpracy szkół z organizacjami ideowo-wychowawczymi i społecznymi, ale i są takie, które wskazują na szereg nieprawidłowości w tym zakresie. Do nich należą m.in.:

- arbitralne decydowanie przez dyrekcje szkół o tym, jak organizacja ma działać w szkole,
- brak życzliwości, zrozumienia i pomocy w stosunku do młodzie-

zowego aktywu organizacji,
- niestwarzanie elementarnych warunków dla rozwoju organizacji,

- nie liczący się z głosami młodzieży dobór opiekunów organizacji.

Spotkania z młodzieżowym aktywem w ROPP potwierdzają, iż w wielu szkołach brak jest klimatu dla społecznego działania. Zbyt wiele jest jeszcze nauczycieli nie rozumiejących zadań ZSMP, ZHP, ZMW. Stwarzanie warunków dla rozwoju organizacji młodzieżowych winno się stać jednym z ważnych kryteriów oceny pracy szkół przez administrację oświatową. Nie chodzi tu o uproszczoną ocenę pedagogiczną, polegającą wyłącznie na liczeniu ilości uczniów w organizacjach, lecz o to, czy szkoła podejmuje odpowiednie działania stwarzające klimat do właściwego rozwoju ruchu młodzieżowego.

Istnieje potrzeba kontynuowania wszechstronnych działań mających na celu zapoznanie młodzieży szczególnie ze szkołami ponadpodstawowych z aktualnymi problemami politycznymi, światopoglądowymi, gospodarczymi kraju i świata, które w zależności od pozycji ideologicznych są różnie interpretowane. Młodzież w szkole, a nie poza nią, winna uzyskiwać odpowiedzi na nurtujące ją problemy

i pytania. Jeśli tego uczynić nie będzie mogła szkoła, wyrezygnuj ją w tym przeciwnik polityczny, jak to ma miejsce w wielu przypadkach naszego życia.

W dalszym ciągu mimo dużego wysiłku ze strony wielu szkół i nadzoru pedagogicznego nie osiągnięto jeszcze pożądanych efektów w zagospodarowaniu czasu dzieci i młodzieży w wolne soboty. Konieczna jest tutaj pomoc ze strony sojuszników szkoły. Z problemem tym wiąże się właściwe wykorzystanie bazy szkolnej i sprzętu szkolnego do prowadzenia działalności rekreacyjno-sportowej i artystyczno-technicznej. W systemie nadobowiązkowych zajęć kultury fizycznej dominują zajęcia sekcji sportowych i zawody z udziałem najlepszych. Konieczne jest stwarzanie możliwości aktywnego udziału każdego ucznia w masowych zawodach sportowych, na szczeblu szkoły, miasta, gminy.

W niewystarczającym stopniu podejmowane są przez szkoły POP i władze oświatowo-polityczne działania zmierzające do stworzenia jednolitego systemu oddziaływania wychowawczego obejmującego środowisko lokalne zakłady pracy, instytucje i dom rodzinny. Za mało mamy pozytywnych przykładów dobrej współpracy na tym odcinku.

Zakład pracy powinien stanowić przedłużenie systemu wychowawczego zapoczątkowanego w szkole. W dalszym ciągu niewiele szkół może poszczycić się wypracowaniem właściwego systemu wychowawczego, który skutecznie wspomaga realizację wielu zadań dydaktyczno-wychowawczych. Naruszenie zasad tolerancji i świeckości szkoły w ostatnim okresie czasu wymaga bardziej zdecydowanej postawy nauczycieli, dyrektorów szkół i nadzoru pedagogicznego oraz skuteczniejszej pedagogizacji rodziców, a także ofensywnej pracy członków partii w obronie świeckiego charakteru szkoły.

Postawa światopoglądowa wielu nauczycieli, a także niektórych dyrektorów szkół, wśród których są również członkowie PZPR, budzi wiele zastrzeżeń. W nielicznych szkołach, w których zaznaczyła się jednolita postawa grona pedagogicznego, skutecznie oparto się próbom zawieszania emblematów religijnych. Problem tolerancji światopoglądowej, świeckości szkoły, postaw światopoglądowych nauczycieli - winien znaleźć większe odzwierciedlenie w pracy POP, na zajęciach lekcyjnych, a także w rozmowach z rodzicami i działaniu nadzoru pedagogicznego.

Sytuacja wśród młodzieży

studenckiej w Zamiejscowym Wydziale AWF to nadal słabe ogniwo w pracy wojewódzkiej organizacji partyjnej. Na ogół młodzież tego środowiska prezentuje postawy bierne i nie angażuje się wystarczająco aktywnie w rozwiązywanie istotnych dla niej problemów środowiskowych. Proces reaktywowania i umacniania funkcji wychowawczych białskiej uczelni rozpoczęty został w br. uroczystymi obchodami 15-lecia jej istnienia oraz podkreśleniem osiągnięć w zakresie kształtowania kadr - uczelnię opuściło ponad 2 tys. absolwentów i w. o. s. - szcze uświadomieniem społeczności akademickiej osiągnięć w dydaktyce i działalności naukowej wyrażającej się konkretnymi pracami badawczymi. Istotnym elementem umacniania funkcji wychowawczych szkoły wyższej jest przywrócenie na tym miejscu dydaktyce przedmiotów społeczno-politycznych oraz wypracowania nowej polityki kadrowej wpływającej na postawy nauczycieli akademickich.

XIII Plenum KC postawiło przed partią zadania zwiększenia wpływów polityczno-wychowawczych na młodzież. Odbyte w wielu terenowych i zakładowych instancjach plenarne posiedzenia z udziałem przedstawicieli organizacji młodzieżowych,

dokonały krytycznej analizy dotychczasowych wzajemnych kontaktów. Nadal jednak zbyt wolno postępuje eliminowanie narosłych błędów, takich jak brak zainteresowania ze strony ogniw partii sprawami młodego pokolenia, lub - z drugiej strony - nadopiekuńcze, pozbawiające młodych inicjatyw, traktowanie organizacji młodzieżowych. Zbyt wiele jest jeszcze w pracy organizacji młodzieżowych przejawów formalizmu, działań pozornych, akcyjności i nieumiętności nawiązywania dialogu z młodymi spoza organizacji.

Znaczącą rolę w kształtowaniu świadomości społecznej odgrywa działalność kulturalno-oświatowa wyspecjalizowanych placówek, ale także działalność prowadzona przez zakłady pracy na swoim terenie, jak również środowisk wiejskich. Pozytywnie w tym zakresie wydają się należeć pion spółdzielczy "Samopomoc Chłopska", Spożywców, Inwalidów, Spółdzielczość mieszkaniowa, RSW "Prasa - Książka - Ruch". W środowisku wiejskim poważnym partnerem w zakresie kultury są Koła Gospodyń Wiejskich. Szeroką gamę form kulturalnych oferują zakładowe domy kultur, prowadzone przez białskie Zakłady Przemysłu Wełnianego "Bławena",

DRP Małaszewicze, a ostatnio Białską Fabrykę Mebli. Nie zawsze rozwijaniu kultury w zakładach pracy poświęca się należyłą uwagę. Z przykrością trzeba stwierdzić, że działalność ta sprowadza się w wielu zakładach najczęściej do zakupu biletów na imprezy rozrywkowe, czasem do prowadzenia małych świetlic przyzakładowych.

Istotną rolę w integracji załóg i kształtowaniu nastrojów stanowić winny zakładowe radiowęzły. W niektórych zakładach jakość i formy audycji odbiegają często od oczekiwań załogi.

W systemie masowego oddziaływania ideologicznego na naszym terenie istotną rolę spełnia "Słowo Podlasia" i mutacja "Sztandaru Ludu", informacyjno-konsultacyjne kontakty z radiem i telewizją. Ostatnio radio i telewizja częściej ukazują problemy, którymi żyje nasza wojewódzka instancja partyjna i społeczeństwo.

Polityka kadrowa jest dla Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej jednym z podstawowych czynników sprawowania przewodniej roli w społeczeństwie i kierowniczej w państwie.

Obecnie do stałych zadań partii, jej instancji i organizacji podstawowych należy tros-

ka o zgodność wszelkich decyzji kadrowych z ustalonymi zadaniami oraz takie działania, aby polityka kadrowa była mocno osadzona w realiach życia społeczno-gospodarczego. Konsekwentna realizacja polityki kadrowej w dużej mierze zależy od aktywności i zaangażowania podstawowych i oddziałowych organizacji partyjnych. One bowiem powinny spełniać najskuteczniej masową, oddolną kontrolę realizacji działań kadrowych. Na szczeblu wojewódzkim zapadają decyzje personalne po uwzględnieniu opinii macierzystych POP. Niemniej jednak trzeba stwierdzić, że jeszcze nie we wszystkich organizacje partyjne w sposób dokładny i systematyczny zapoznają się dotychczas z podstawowymi dokumentami i materiałami określającymi płaszczyznę działań kadrowych partii i z tego powodu wynikają przypadki niewłaściwych rozwiązań w zakresie powoływania i odwoływania kadr kierowniczych, a szczególnie ma to miejsce w organach spółdzielczych stopnia podstawowego.

Partnerska współpraca PZPR, ZSL i SD w realizacji polityki kadrowej stanowi zasadniczą przesłankę demokratyzacji życia, jest czynnikiem rozszerzania odpowiedzialności politycznej. Partia zapewnia udział ZSL i SD w realizacji polityki kadrowej

przez uzgodnienia na posiedzeniach Komisji Współdziałania partii i stronnictw politycznych, obsady określonych w kategorii stanowisk kierowniczych szczebla wojewódzkiego i podstawowego. Coraz śmielej powołuje się na stanowiska kierownicze osoby bezpartyjne, działacze organizacji społeczno-zawodowych, ludzi młodych i kobiety, obywateli cieszących się autorytetem i zaufaniem swojego środowiska.

Charakterystycznym objawem niedoskonałości pracy komisji współdziałania partii i stronnictw w gminach jest zbyt jednostronne pojmowanie roli komisji ograniczające się do problemów polityki kadrowej, z pomijaniem innych bardzo żywotnych spraw nurtujących środowisko. Formą systemową polityki kadrowej stają się przeglądy kadrowe i okresowe oceny kadr kierowniczych oraz konkursy na dyrektorów. Nadaje się im coraz większe znaczenie - wchodzi bowiem one na stałe do pracy z kadrami.

W wyniku przeprowadzonych przeglądów w 1983 roku zakwalifikowano do rezerwy kadrowej 32 towarzyszy z aparatu partyjnego, 17 pracowników Urzędu Wojewódzkiego oraz 31 pracowników terenowych organów administracji pań.-

stwowej stopnia podstawowego. Jeśli idzie o instancje stopnia podstawowego tworzono tam wspólną rezerwę kadrową dla potrzeb administracji państwowej i gospodarczej. Z analizy rezerwy kadrowej wynika, że generalnie znaleźli się tam ludzie młodzi, a często bardzo młodzi, nawet w wieku do 25 lat. W skład rezerwy kadrowej istniejącej obecnie na szczeblu podstawowym, ludzie do 35 lat stanowią ponad 75% całości rezerwy kadrowej.

Mankamentem w realizacji polityki kadrowej jest zbyt wolne tworzenie rezerwy kadrowej w wielu zakładach pracy i instytucjach. W zbyt małym stopniu niwelowane są w dalszym ciągu opory wewnętrzne kierownictw politycznych i administracyjnych niektórych zakładów pracy wobec desygnowania do rezerwy kadrowej ludzi młodych bądź bezpartyjnych.

Patriotyczny Ruch Odrodzenia Narodowego stał się gwarantem realizacji odnowy w naszym życiu oraz linii porozumienia narodowego. Ogniwą PRON w naszym województwie istnieją we wszystkich terenowych jednostkach administracji państwowej, w większości wsi i podstawowej większości zakładów pracy. Znane są w naszym województwie liczne inicjatywy w zakresie przywracania równowagi, zdolności produkcyjnej organizmom gospodarki narodowej, uspraw-

niania handlu, przeciwdziałanie zjawiskom patologii społecznej, prowadzenie szerokiej działalności na rzecz wychowania patriotycznego, poprawy funkcjonowania administracji państwowej, umacniania ładu, porządku, dyscypliny społecznej.

Niezaprzeczalnie podstawową rolę wypełniał PRON w odbywających się ostatnio wyborach do Rad Narodowych, gdzie w oparciu o działalność tego ruchu miało miejsce wyłanianie kandydatur oraz konsultacje z nimi prowadzone do rad narodowych wszystkich szczebli w skali kraju i naszego województwa. Była to wręcz gigantyczna praca i znaczny wysiłek działaczy tego ruchu, oraz widoczny i przekonujący wyraz realizacji linii porozumienia narodowego, której PRON stał się gwarantem.

Ważnym momentem integrującym wewnętrznie partię umacniającym ją zarówno ideologicznie jak też organizacyjnie, była dotychczasowa część trwających nadal obchodów 40-lecia istnienia PRL. Stwierdzić też można, iż zakres oddziaływania dotychczasowych obchodów 40-lecia wykraczał daleko poza sferę spraw partyjnych, stał się czynnikiem integracji całości naszego społeczeństwa wokół dokonań 40-lecia.

Analizując działania na rzecz ideologicznego umacniania zwartości partii stwierdzić należy, iż zbyt rzadko wśród członków naszej partii obserwuje się postawy zmierzające do publicznego prezentowania partyjności poza zebraniem partyjnym, podkreśleniu identyfikowania się z linią partii w życiu pozapartyjnym, na co dzień w środowisku społecznym, w organizacjach społeczno-zawodowych. Zbyt sporadycznie reaguje się publicznie, prezentując linię partyjną w sytuacjach wymagających jednoznacznych reakcji, kiedy zostaje naruszony interes partii, kiedy poddaje się w wątpliwość racje partyjne i partyjny punkt widzenia.

W dalszym ciągu aktualne jest zadanie pozyskiwania do partii najbardziej wartościowych przedstawicieli klasy robotniczej i chłopskiej. W skali naszej wojewódzkiej organizacji partyjnej po XIII Plenum KC PZPR przyjęto w poczet kandydatów PZPR 195 towarzyszy, w tym 103 robotników i chłopów. W okresie tym za brak zainteresowania życiem partii i zaniedbywanie obowiązków partyjnych skreślono i wydalono 177 osób. Analizując zmiany ilościowe w strukturze wojewódzkiej organizacji partyjnej można stwierdzić, że następuje proces jej stabilizacji, choć nadal rozwój szeregów partyjnych

postępuje jeszcze zbyt wolno.

Praca partyjna na wsi po XIII Plenum KC PZPR koncentrowała się na budowaniu trwałego porozumienia społeczeństwa wiejskiego oraz tworzeniu podstaw rozwoju wsi i rolnictwa. Działania polityczne zmierzały jednocześnie w kierunku oddziaływania na świadomość społeczeństwa wiejskiego i wzrost aktywności produkcyjnej rolników. Zapoznawano mieszkańców wsi z aktualną sytuacją społeczno-ekonomiczną i gospodarczą kraju. W pracy partyjnej w środowisku wiejskim zwracano uwagę na umocnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego. Podkreślono również, że zasadniczą płaszczyzną utrwalania więzi robotników z chłopami jest walka o urzeczywistnianie socjalistycznych zasad sprawiedliwości społecznej. Wskazywano zbieżność interesów rolników, jako producentów oraz jednostek społecznych rolnictwa z interesami i celami ogólnospołecznymi. Podejmowano także przedsięwzięcia zmierzające do aktywizacji społeczno-zawodowej mieszkańców wsi oraz wszystkich organizacji społecznych działających w tym środowisku. Wiele miejsca poświęcono upowszechnianiu wiedzy rolniczej i postępu technicznego. Szczególną uwagę zwrócono na opłacalność produkcji rolnej, rolę samorządu rolniczego oraz

politykę socjalną Państwa wobec wsi. Zebrania poświęcone tej tematyce spotkały się z dużym zainteresowaniem rolników. Działaniami partyjnymi wspierano reformę gospodarczą PGR w zakładach przemysłu rolno-spożywczego i jednostkach obsługi wsi i rolnictwa. Inicjowano również działania mające na celu walkę z niegospodarnością, lekceważeniem rolnika i jego spraw oraz zjawiskami patologii społecznej.

Podjęte działania wyjaśniająco-propagandowe przyniosły się do aktywizacji wsi, m.in. tego wyrazem jest przekroczenie planowych zadań w skupie wszystkich płodów rolnych oraz podejmowane inicjatywy na rzecz budowy w czynach społecznych, zwłaszcza dróg.

Na gruncie wspólnej polityki rolnej, wspólnych celów i zadań w rozwoju rolnictwa i przeobrażeniu wsi, zacieśniano współpracę instancji i organizacji partyjnych z organizacjami ZSL. Obok codziennych kontaktów na wszystkich szczeblach w obu partiach prowadzone były wspólne konsultacje ważnych dokumentów i decyzji. Współdziałanie PZPR i ZSL na rzecz realizacji wspólnej polityki rolnej na szczeblu wojewódzkim ocenia się dość wysoko. Na szczeblu gminy i wsi to współdziałanie jest nieco słabsze.

Jednym z zadań, jakie określiło XIII Plenum KC PZPR, jest powiązanie pracy ideologicznej organizacji partyjnych z codzienną działalnością polityczną i gospodarczą. Wiele faktów z naszego życia dowodzi jednak, że formuła jedności ideologii, polityki i ekonomiki nie jest właściwie rozumiana, także w szeregach naszej partii. Znajomość

zasad reformy jest jednak zróżnicowana. Najlepszą można spotkać w przedsiębiorstwach dużych i dobrze zorganizowanych. Istnieje jednak pilna potrzeba dalszego i aktywnego szkolenia ekonomicznego załóg, szczególnie przygotowania kierowniczych do nowych jakościowo zadań i kształtowania pożądanych wzorców zachowań odpowiadających wymaganiom reformy gospodarczej.

Wprowadzane przez reformę zmiany w systemie funkcjonowania przedsiębiorstw, w sposób coraz bardziej znaczący oddziaływały na ekonomiczne rezultaty pracy przedsiębiorstwa. W tych przedsiębiorstwach, które najlepiej dostosowały się do reguł reformy, zasad i jej mechanizmów, uzyskane rezultaty są znacznie lepsze aniżeli w przedsiębiorstwach, w których nie wykorzystuje się nowych możliwości stworzonych przez reformę.

Do pozytywnych tutaj zjawisk należy zaliczyć :

- systematyczny wzrost produkcji w przemyśle województwa,
- zwiększenie wydajności pracy,
- osiągnięcie postępu w wykorzystaniu czynników wytwórczych,
- uzyskiwanie pewnej poprawy w sytuacji rynkowej województwa,
- większe zainteresowanie eksportem dla pozyskiwania dewiz,
- racjonalizacja zatrudnienia.

W przedsiębiorstwach, gdzie prężnie działają organizacje partyjne, związki zawodowe i samorząd pracowniczy, gdzie docenia się wpływ sfery ideologicznej na produkcję • rezultatw ekonomiczno-gośpodarcze używane przez przedsiębiorstwa są znacznie lepsze niż w pozostałych zakładach. Zaczęły kształtować się nowe jakościowo relacje pomiędzy organami założycielskimi, a przedsiębiorstwami, chociaż nie wszystkie narzędzia i uprawnienia będące w dyspozycji organów założycielskich były wykorzystywane w kierunku poprawy efektywności przedsiębiorstw.

Zdecydowana większość przedsiębiorstw osiągnęła dodatnie wyniki finansowe. Wzrasta rola samorządu załogi w zarządzaniu przedsiębiorstwem oraz doskonalą się formy współdziałania samorządu ze związkami zawodowymi i dyrekcjami.

Jednym z warunków realizacji zadan produkcyjnych w przedsiębiorstwach jest realizacja zakładowych programów oszczędnościowych i antyinflacyjnych. Jak wykazują badania i przeprowadzone kontrole NIK-u, NBP i Komisji Ekonomicznej KW, w wielu przypadkach są one niekonkretne i nie zawierają przedsięwzięć wynikających z obowiązku statutowego przedsiębiorstwa. Różnie też jest z ich realizacją. Okazuje się, że jedną z podstawowych przyczyn tego stanu rzeczy jest niski stan wiedzy ekonomicznej.

W wielu bowiem środowiskach edukacja ekonomiczna załóg pozostaje tylko hasłem, zatrzymuje się na poziomie kadry kierowniczej i ekonomistów, nie dociera do robotniczych stanowisk pracy. Efektem tego jest jakże często spotykane zjawisko, że pojęcie reformy redukuje się do płac, cen i kosztów utrzymania. Praca i jej wydajność pozostają gdzieś na boku.

Zle funkcjonujące instytucje życia społecznego, biurokratyzm, rozrzutność i niegospodarność, klikowość, patologia społeczna, bezkarność cwaniaków - wszystko to irytuje ludzi, którzy nie rzadko winą obarczają socjalizm. Dlatego Partia musi stać na czele walki z wszelkim złem. Zdecydowane wystąpienie przeciwko złu w zakładzie pracy czy śro-

dowisku działania więcej przy-
sporzy Partii zwolenników niż
dziesiątki zapewnień o dobrych
intencjach. Organizacje partyjne,
związki zawodowe, różnego rodzaju

kolektywy posiadają szereg pre-
rogatyw w tym zakresie. W zbyt
małym jednak stopniu potrafią
z nich umiejętnie korzystać.



S T A N O W I S K O

KW PZPR w sprawie realizacji Uchwały XIII Plenum KC PZPR
w województwie białkopodlaskim przyjęte na plenarnym
posiedzeniu KW PZPR w Białej Podlaskiej w dniu 29.X.1984 r.

- KW PZPR w Białej Podlaskiej
aprobuje oceny i wnioski odno-
szące się do stanu realizacji
Uchwał XIII Plenum KC PZPR w
województwie białkopodlaskim
zawarte w referacie Egzekutywy
KW PZPR.

- KW PZPR stwierdza, iż w życiu
społeczno-gospodarczym województ-
wa zaszły pozytywne zmiany będą-
ce wyrazem wdrażania Uchwał
XIII Plenum KC. Utrwała się pro-
ces stabilizacji gospodarki,
głównie przemysłu i rolnictwa.
Rozwijają się formy samorządnoś-
ci pracowniczej i terenowej.
Wzrasta inicjatywa organizacji
partyjnych w kierowaniu przed-

siębiorstwami zgodnie z socja-
listycznymi zasadami. Instancje
i ogniwa partii posiadają obec-
nie większą zdolność skutecznego
działania i odzyskują zaufanie
społeczne.

- KW PZPR stwierdza, iż nadal
aktualne są ideologiczne zada-
nia partii w województwie wyty-
czone przez Wojewódzką Konferenc-
ję Sprawozdawczo-Wyborczą PZPR oraz
ujęte w harmonogramie działań
przyjętych przez KW PZPR w lis-
topadzie 1983 roku po XIII Ple-
num KC.

I. KW PZPR zwraca szczególną
uwagę na te sfery działalnoś-
ci, w których stopień wdraża-

nia uchwały XIII Plenum KC PZPR nie jest zadawalający. W dalszej swej działalności instancje i podstawowe organizacje partyjne zwrócą szczególną uwagę na :

1/ Upowszechnianie prawidłowej interpretacji zasady jedności ideologii, polityki i ekonomiki wśród aktywu gospodarczego, ogniw samorządowych oraz organizacji społeczno-politycznych i zawodowych. Rozwiązywanie aktualnych zadań gospodarczych i społecznych musi pozostawać w ścisłym związku z toczącą się walką ideologiczną w kraju i na świecie. Wzrosnąć powinna ranga działalności ideowo-wychowawczej, szkoleniowej wśród innych form aktywności partyjnej.

2/ Stałe utrzymywanie bezpośrednich kontaktów członków partii, aktywu organizacji i instancji partyjnych z bezpartyjnymi, zwłaszcza robotnikami i rolnikami. Konieczna jest szersze wykorzystanie ich opinii w programowaniu środowiskowej działalności partyjnej.

3/ Tworzenie klimatu sprzyjającego zgodnemu współdziałaniu organizacji samorządowych, zawodowych i społeczno-politycznych w zakładach pracy przy zachowaniu kierowniczej roli organizacji partyjnej - z uwzględnieniem łączenia interesów lokalnych z ogólnospołecznymi.

4/ Przydzielenie zadań indywidualnych, długoterminowych i doraźnych, bezwzględnie wszystkim członkom i kandydatom PZPR, wymagając przy tym od nich aktywnego prezentowania polityki partii we wszystkich sferach ich działalności. Każde zebranie partyjne winno zawierać punkt dotyczący informacji o realizacji przydzielonych zadań partyjnych.

5/ Przeprowadzenie w trybie pilnym rozmów indywidualnych z członkami PZPR, aktywistami instancji partyjnych i działaczami administracyjno-gospodarczymi, którzy nie zrealizowali dotąd obowiązku wynikającego z Uchwały XIII Plenum KC PZPR a dotyczącego aktywnego wspierania odradzającego się ruchu związkowego.

6/ Pozyskiwanie zwolenników i sojuszników w środowiskach inteligencji i młodzieży, angażując ich do realizacji ważnych społecznie przedsięwzięć, pobudzając inicjatywę i wykorzystując umiejętności społecznego działania.

7/ Konsekwentne i pełne zrealizowanie w roku 1984/85 programu szkolenia ideologicznego członków i aktywu PZPR zwracając szczególną uwagę na powszechne szkolenie partyjne we wszystkich POP/OOP. Udzielać niezbędnej pomocy merytorycznej wykładowcom i lektorom. Celowe jest analizo-

wanie czytelnictwa prasy partyjnej oraz ocena jej przydatności.

8/ Opracowanie i wdrożenie lokalnych systemów przekazu informacji politycznej i szkolenia średniego dozoru produkcji, aktywu instancji i ogniw organizacji społeczno-politycznych i młodzieżowych w celu prowadzenia skuteczniejszej walki o eliminowanie ze świadomości społecznej mitów, plotek, wrogich poglądów.

9/ Rozwijanie pracy wychowawczej w szkołach i w WZ AWF w Białej Podlaskiej, udzielanie pomocy nauczycielom, głównie przedmiotów społeczno-politycznych /szkolenia, lektoraty, WUML/.

Kontynuować okresowe przeglądy kadrowe i ocenę wyników pracy dydaktyczno-wychowawczej we wszystkich typach szkół i białskiej uczelni. Upowszechniać należy doświadczenia pracy nauczycieli i wychowawców.

10/ Pracę wśród młodzieży prowadzić zgodnie z kierunkami nakreślonymi w Uchwałach IX Plenum Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej oraz w Uchwale Komitetu Wojewódzkiego PZPR z dnia 4.VI.1982 roku i Stanowisku Komitetu Wojewódzkiego PZPR z dnia 28.IX.1984 roku.

11/ Konsekwentną realizację polityki kadrowej PZPR, przyspieszenie prac nad tworzeniem rezerwy kadry kierowniczej przedsiębior-

stw, przystąpienie do planowego szkolenia politycznego kadr kierowniczych. Celowe jest inicjowanie okresowych przeglądów kadrowych oraz bieżącej oceny kadry kierowniczej różnych szczebli pod kątem zgodności jej działań z programem i polityką PZPR.

12/ Zapewnienie działalności RN i organów samorządowych - zgodnej z programem i polityką partii poprzez aktywizację zespołów partyjnych. Konieczna jest stała troska o przygotowanie członków partii do aktywnego uczestnictwa w wyborach organów samorządów terytorialnych.

13/ Systematyczne informowanie na zebraniach partyjnych, posiedzeniach plonarnych oraz poprzez środki masowego przekazu - o realizacji wniosków zgłoszonych w trakcie kampanii sprawozdawczo-wyborczej w PZPR.

II. Egzekutywa KW PZPR będzie okresowo analizować rezultaty prac ideologicznej wojewódzkiej organizacji partyjnej oraz oceni stopień i zakres wdrażania postanowień niniejszej uchwały w II połowie 1985 roku.

III. Komisje problemowe KW PZPR dokonywać będą półrocznych ocen stopnia realizacji wycinkowych zadań zawartych w "Harmonogramie pracy wojewódz-

kiej organizacji partyjnej po XIII Plenum KC PZPR i wynikających ze Stanowiska postanowień.

IV. Komisja Ideologiczna KW PZPR przedstawi Egzekutywie KW PZPR w terminie do dnia 30.XI. 1984 r. plan przedsięwzięć zapewniających przeniesienie, upowszechnienie i wdrożenie treści niniejszego Stanowiska we wszystkich instancjach i i podstawowych organizacjach partyjnych.

V. Egzekutywa KW PZPR na najbliższym plenarnym posiedzeniu KW przedstawi do akceptacji harmonogram realizacji szczegółowych wniosków zgłoszonych w czasie dzisiejszych obrad.

VI. KW PZPR zwraca się do Komisji Rewizyjnej i Komisji Kontroli Partyjnej wszystkich szczebli z wnioskami o systematyczne kontrolowanie realizacji zadań i politycznych partii w urzeczywistnianiu Uchwał IX Zjazdu PZPR w województwie białkopodlaskim.

Komiteć Wojewódzki PZPR
w Białej Podlaskiej

Biała Podlaska dn. 29.X. 1984 r.

P o l e c a m y d o p r z e c z y t a n i a :

- 1./ H. Bednarski : Realizacja zadań ideologicznych partii w obecnych warunkach, "Ideologia i Polityka" 1984 r, nr 10, str. 5 - 16
- 2./ Pytania i odpowiedzi na temat aktualnych problemów ideologicznych, "Biblioteka Lektora i Wykładowcy", 1984 r, nr 17.